

ת"פ 32003/10/11 - מדינת ישראל נגד א' ז'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 32003-10-11 מדינת ישראל נ' ז'
בפני כב' השופט בכיר יצחק יצחק

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מורן אפרים

המאשימה

נגד

א' ז' ע"י ב"כ עו"ד רן אלון

הנאשמים

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 9.7.11, בשעה 11:00 לערך, בבית על רקע כעסו של הנאשם כי המתלוננת לא הכינה דג לארוחת הבוקר, תקף הנאשם שלא כדין את גב' ז' ז' (להלן: "המתלוננת"), אשר היתה נשואה לנאשם בזמן האירוע, בכך שזרק עליה ביצה רותחת. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת סימני כוויה דרגה 1-2 עם שלפוחיות בכתף שמאל.

פרשת התביעה

3. מטעם התביעה העידה עת/2, המתלוננת, ועת/1, השוטרת קיכל רונית.
4. הודעתה של המתלוננת במשטרה (נ/1), וכן עדותה בביהמ"ש מתמצתים את האירוע בכללותו. בהודעתה במשטרה מיום 9.7.11 מסרה המתלוננת את הדברים הבאים:

"בארוחת שבת בבוקר בשעה 11:00 הוא זרק כמה מילים שאני לא דואגת, שאני מסתובבת והוא שאל איפה דג על השולחן, אני אמרתי לו שזה מה שיש. אחר כך קמתי והלכתי למטבח, והוצאתי מהפלטה

ביצים, שמתי את זה בצלחת. נכנסתי לשולחן שהיה בשולחן ולכל צלחת שמתי ביצה קשה עם תפוח אדמה. הוא התעצבן וזרק לעברי ביצה רותחת, אשר פגעה לי בגב וביד, ולדעתי נוצר לי כוויה. אני נכנסתי לאמבטיה ושמתי משחה על הגב. אחר כך הוא אמר לי לסדר את הבית. לא עניתי לו. אז אני והבנות סידרנו את הבית והלכנו לבית הכנסת וזהו".

(עמ' 1 להודעה, שורות 2-8).

5. בעדותה בביהמ"ש תיארה המתלוננת את האירוע נשוא כתב האישום באופן הבא:

"הוצאתי ביצים ושמתי בצלחת והבאתי את זה לשולחן. הוא שאל איפה הדגים. אמרתי זה נגמר ביום שישי. הוא התחיל לדבר איתי בצורה לא יפה ולקלל. הוא זרק עליה ביצה. הביצה פגעה לי בגב. הוא שרף לי את הגב. ביום שבת לא הלכתי לרופא. הלכתי לבית הכנסת. במוצ"ש הלכתי למשטרה".

(פרוטוקול מיום 3.4.14, עמ' 10, שורות 13-16).

6. בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת, כי הביצה פגעה לה בידה ובגבה, וכי הביצה נחצתה לשניים באוויר.

(עמ' 13, שורות 19-22).

7. המתלוננת אישרה כי בתגובה לזריקת הביצה על ידי הנאשם, היא זרקה עליו תפוח אדמה, אך הוסיפה כי תפוח האדמה לא פגע בנאשם, אלא פגע בקיר. יצוין, כי עובדה זו לא הועלתה על ידי המתלוננת במסגרת חקירתה במשטרה, ולעניין זה טענה כי קורה ששוכחים דברים.

(עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 13-22).

8. הודעתה של א' ז', בתם של המתלוננת והנאשם, הוגשה בהסכמה (ת/5). שם נמסרו על ידי א' אשר נכחה באירוע הדברים הבאים:

"בשבת ישבנו לסעודת שבת בבוקר, ואז אבא שלי רב עם אימא שלי שאנחנו היינו עד מאוחר למטה, ולמה אנו קמים מאוחר, ולמה היא לא מבשלת, ואימא שלי התחילה לענות לו, ואז אבא שלי לקח את האוכל שהיה בצלחת, וזרק אותו על אימא שלי, וזה פגע לה ביד, ואז אימא שלי זרקה עליו תפוח אדמה, ואז הוא התעצבן, והוא בא לזרוק עליה כיסא, ואז הוא החליק כי הוא מעד על האוכל שהיה ברצפה, ואז הוא בא אלי ואמר לי תנקי, ואני אמרתי לו אתה לכלת, אתה תנקה, ואז הוא בא להרביץ לי, ואז אני אמרתי לו שאם הוא מרביץ לי אני מזמינה לו משטרה, ואז אימא שלי עמדה בינינו, ואז אמרתי לו שאם הוא ירים ידיים עלי או על אימא שלי אני אזמין לו משטרה, ואז הוא המשיך לקלל. הוא ישב בספה, ואנו ניקינו את הכל".

(עמ' 1, שורות 9-2).

9. בהודעתו במשטרה (ת/1) אמר הנאשם את הדברים הבאים:

"היא באותה שבת הכינה שולחן לארוחת צהרים, והיו שני ילדים ליד השולחן, ואני ואשתי, ואני שאלתי אותה למה אין דגים ובורקסים, כמו שנהוג אצלנו. היא אמרה זה מה יש ותאכל, ואם לא מתאים לך תלך להורים שלך ותאכל שם. אני התעצבנתי וזרקתי ביצה קשה שהיתה על השולחן, והיא החזירה לי גם וזרקה עלי ופגעה לי ביד. היא קמה והלכה מהבית כי היא התעצבנה".

(עמ' 1 להודעה, שורות 5-6, עמ' 2, שורות 8-7).

10. בתעודה רפואית מיום 10.7.11 (ת/4) נאמר על ידי המתלוננת כי הכווייה הינה כתוצאה ממים חמים בגב. כך גם בתעודה רפואית ת/3 מיום 9.7.11 נאמר על ידי המתלוננת, כי הכווייה היא ממים חמים.

פרשת הגנה

11. כבר עתה יודגש, כי הסניגוריה בחרה **שלא להעיד** את הנאשם במסגרת פרשת ההגנה, וזאת בשל נימוקים הנוגעים למצבו הנפשי של הנאשם.

12. בהודעתו במשטרה מיום 24.7.11 מסר הנאשם, כי המתלוננת גונבת ממנו כספים, וכי אינה מתפקדת כראוי.

13. לטענת ההגנה, מדובר באדם אשר מוגבל נפשית, וראוי היה כי חקירתו תעשה בהתאם לחוק המתייחס לאנשים עם מוגבלויות. עוד הוסיפה הסניגורית, כי לנאשם יש קשיים בשפה העברית, ולפיכך בנסיבות אלה היה ראוי לתעד את חקירתו במשטרה.

14. עדת תביע 1, גובת ההודעה, מסרה כי אינה יודעת מדוע לא בוצע תיעוד של חקירת הנאשם אף שהנאשם מסר לה בתחילת הודעתו כי הוא מטופל במשך שנים במרפאה לבריאות הנפש. כמו כן הוסיפה, כי נחקרה רק בת אחת של הנאשם והמתלוננת, ולא בנם שאף הוא נוכח שם, וזאת ככל הנראה משום שלא שיתפו פעולה.

(פרוטוקול מיום 3.4.14, עמ' 7, שורות 24-25, עמ' 8, שורות 4-1, 14-14).

15. הסניגוריה מוסיפה, כי אופן תיאור המיקום בו נפגעה המתלוננת אינו הגיוני, וכך גם התיאור של חלוקת

הביצה באוויר.

16. טענה נוספת בפי הסניגור היא, כי כאמור בתעודות הרפואיות לא מצוין כי הכוויות נגרמו מביצה רותחת, אלא ממים חמים.

17. הסניגוריה גם מתייחסת לעובדה כי בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת כי מיד בתום האירוע נכנסה למקלחת ומרחה לעצמה משחה על הכוויה שנגרמה לה, ואילו בעדותה בביהמ"ש העידה, כי בתה א' טיפלה בה בחדר השינה. כמו כן, נמצאו סתירות בדברי המתלוננת בכל הקשור למקור המשלם את המשכנתא עבור הדירה. אשר על כן, רואה הסניגוריה בסתירות אלה פגיעה במהימנותה של המתלוננת. הסניגוריה אף מעלה שתי טענות. האחת, טענת הגנה מן הצדק, וזאת לנוכח העובדה כי רק נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעוד שנגד המתלוננת אשר זרקה תפוח אדמה בתגובה, לא הוגש כתב אישום, וטענה שניה הינה טענת זוטי דברים, דהיינו שניתן להורות על זיכוי הנאשם בשים לב לנסיבות הכוללות של האירוע והעמידה בתנאים של הגנה זו.

דין והכרעה

18. כבר עתה יודגש, כי **הן הנאשם, והן המתלוננת ובתם א'**, מתארים מצב דברים בו **הנאשם הוא זה שתקף** את המתלוננת באופן של זריקת ביצה אשר פגעה בה. הנה כי כן, עובדה זו מבוססת לחלוטין על פי הראיות שנסקרו עד כה.

19. אני דוחה את טענת הסניגוריה, לפיה עקב מצבו הנפשי של הנאשם וקשיים בשפה העברית, היה מקום לחקור אותו על ידי חוקר מיוחד. הוגשה לביהמ"ש חוות דעת פסיכיאטרית, ממנה עולה כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, מה גם שבמהלך חקירתו במשטרה לא עלה כל קושי בגביית חקירתו, וגם במהלך הדיון עצמו לא התבקש תרגום של ההליך המשפטי באמצעות מתורגמן כזה או אחר. לא עלו כל ממצאים מהם ניתן ללמוד על הגבלה כלשהי ו/או חוסר יכולת להעיד בביהמ"ש. אשר על כן, הימנעותו של הנאשם מלהעיד במסגרת פרשת ההגנה יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה.

20. נכון אני להסכים עם הסניגוריה כי במקרה שלפני יש לבחון את הראיות באופן זהיר. גרסת המתלוננת באשר לפגיעות כאלה ואחרות בגופה, וכן האופן בו תיארה את פגיעתה אינם מקובלים עלי. תיאור הדברים לא עומד במבחן ההיגיון, מה גם שלעניין זה כאמור המתלוננת מסרה לפני הרופאים המטפלים כי הכוויה היא **כתוצאה ממים חמים**. לעניין זה, העלתה הסניגוריה כאמור את אופן הטיפול במתלוננת לאחר האירוע, וגם שם קיימות סתירות. סתירות נוספות באות לידי ביטוי בהתחמקות המתלוננת באשר למשכנתא המשולמת לדירה, כשלעניין זה הדגישה הסניגוריה כי המתלוננת אינה חפצה במגורים משותפים עם בני משפחתו של הנאשם.

21. השאלה היא האם למרות הסתירות אותן מעלה הסניגוריה, יש מקום לדחות את טענת התביעה, לפיה יש להרשיע את הנאשם על בסיס הראיות שהוגשו. כאמור, הוכחת תקיפת המתלוננת מתבססת לא רק על דברי המתלוננת והדברים האמורים במסגרת הודעת בתם א' (ת/5), אלא גם על פי דבריו של הנאשם עצמו במסגרת חקירתו במשטרה. למעשה, הנאשם באופן ברור במסגרת חקירתו העיד, כי זרק על המתלוננת ביצה. העובדה כי קיימות סתירות כאלה ואחרות בדברי המתלוננת באשר לנזקים שנגרמו לה, יכולה להשפיע על נקודה זו בלבד, קרי אי הוכחת הנזקים שנגרמו למתלוננת כמפורט בעובדה 2 לכתב האישום. אשר על כן, אני קובע כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שזרק עליה ביצה, אך הנזקים הנטענים על ידי התביעה לא הוכחו, וזאת לנוכח הסתירות האמורות לעיל שיורדו לשורשו של עניין באספקט זה.

22. אבחנה זו בין **עצם** התקיפה לבין **החבלות** שנגרמו אין כדי לשלול את עצם העובדה כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת.

23. הנני דוחה את טענת הסניגוריה בדבר זוטי דברים. מדובר בעבירה חמורה שבוצעה **בתוך התא המשפחתי**. על אופן ההתייחסות באשר לעבירות אלימות בתוך התא המשפחתי נאמרו הדברים הבאים:

"עבירות אלה, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה, לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מהתוקף, כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית".

(ראה, ע"פ 792/10, מד"י נ' פלוני, פורסם בנבו 14.2.11).

24. הנה כי כן, מדובר בערך חברתי חשוב מאין כמותו, דהיינו מניעת אלימות בתוך התא המשפחתי, וההגנה על פרטים המרכיבים אותו. יתרה מכך, גישתו של הנאשם על פי דבריו שלו, וכמובן גם על פי דברי המתלוננת ובתה, מעלים כי מדובר בנאשם שתלטן אשר הגיב באלימות כלפי המתלוננת רק משום שלא הכינה אוכל הערב לחיכו.

25. אין המדובר במקרה שעל פי נסיבותיו הוא משולל ערך חברתי או בזוטות, שיש בהם כדי להוביל למסקנה כי מדובר בזוטי דברים. נהפוך הוא, המדובר במערך ערכי ועובדתי המחייב דחיית הגנה זו שהועלתה על ידי הסניגוריה.

26. כאמור, הסניגוריה טוענת להגנה מן הצדק, דהיינו בכך שלא הוגש כתב אישום כנגד המתלוננת משום שזרקה תפוח אדמה על הנאשם, יש לראות אפליה. אינני מקבל טענה זו. כפי שעלה מדברי הנאשם, המתלוננת ובתם א', המתלוננת ערכה שולחן והגישה מזון לבני המשפחה. תגובת הנאשם היתה תגובה

אלימה, וזאת משום שכאמור לא "זכה לקבל" את האוכל אשר ישביע את רצונו. התנהגותו של הנאשם היתה התנהגות אלימה, שלא קדמה לה כל פרובוקציה מטעם המתלוננת. העובדה שקודם לכן היה יכוח כזה או אחר בין הצדדים, כפי שבתם א' מתארת, אינה מצדיקה מעשה זה של הנאשם. בנסיבות הכוללות ניתן לראות, כי תגובתה של המתלוננת הינה **תגובה מינורית**, ובמובן מסוים לא מן הנמנע שתגובה זו נעשתה עקב פגיעה בגופה ותחושת עלבון צורב לנוכח מעשיו של הנאשם. מעשיו של הנאשם מעידים כי גישתו למתלוננת היתה כאל **קניינו** שלו המתיר לו לנהוג באופן משפיל כלפיה.

27. מעשיו של הנאשם הינם בגדר תקיפה אשר גרמה לחבלה של ממש. קיים קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לבין "החבלה של ממש". מדובר בחבלה שהיא חבלה של ממש. יסודות אלה זכו לפירוש מרחיב, ומשמעותה היא שתהא פגיעה גופנית מוחשית כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות וללא ביטוי "מוחשי". לנוכח הגדרת המונח חבלה הכוללת "מכאוב" כשלעצמו - אפשר שדי בפגיעה גופנית שגורמת **לכאב בלבד** כדי שהפגיעה תהא בגדר חבלה גופנית כנדרש כאן.

28. הדגשות אלה ברכיבי העבירה נועדו לבסס את הקביעה, כי התביעה הצליחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את מעשיו של הנאשם וקיום יסודות העבירה שעניינן תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, כמפורט בכתב האישום. אין ספק, כי זריקת הביצה ופגיעתה בגופה של המתלוננת גרמו לה לכאב, ודי בכך כדי לעמוד בגדרי סעיף העבירה. העובדה כי קבעתי כי יש לאבחן בין עצם התקיפה שהוכחה לבין הנזקים המפורטים בכתב האישום שלא הוכחו כנדרש, וזאת מהטעמים המפורטים לעיל, אין בה כדי לשלול קיומה של העבירה וביסוסה בחומר הראיות.

29. סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המפורטת בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ג' תמוז תשע"ד, 01 יולי 2014, במעמד הצדדים